Ч. 9 Четвер 14 (26) січня 1899. Рік IX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львов в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З Ради державної і акция угодова. — Справа бравншвайґска. — Політика Аґінальда.)

На вчерашнім засїданю палати послів проявила ся знов обструкция, але тиха і спокійна. Відчитувано лиш множество всїляких внесень і інтерпеляций; на столї президента лежали їх цїлї купи. Межи иншими знаходило ся там також внесенє Шенерера в справі поставленя в стан обжалованя міністра справедливости дра Рубера за примінене розпорядженя язикового при якійсь розправі судовій в Ліберци. — По відчитаню довгого ряду внесень і інтерпеляций поставив пос. Новак внесенє, щоби вписано до протоколу петициї з якоїсь місцевости в справі знесеня розпоряджень язикових. Внескодавець казав, що на его руки внесено вже 800 таких самих петиций, але палата не робить собі з них нїчого. Він зажадав отже, щоби над его внесенєм голосовано поіменно. В поіменнім голосованю внесене Новака відкинено 120 голосами против 52 а потім приступлено до замкненя засїданя. Президент назначив відтак слїдуюче засїдане на пятницю з тим самим порядком дневним додаючи до него ще й нові внесеня в справі обжалованя міністрів.

Комісия угодова ухвалила вчера в специяльній дискусиї §. 1 в справі статистики обороту товарів а відтак розпочала наради над §. 2. Речинець слїдуючого засїданя буде поданий членам комісиї письменно. — З сего вже можна видїти, що комісия угодова не так борзо упорае ся з своєю роботою і хиба дуже довго треба би на то чекати, щоби остаточно справа угоди з Угорщиною прийшла перед повну палату. А там? Там здаесь, мусїла би хиба тягнути ся нарада над нею без кінця, і остаточно серед теперішних обставин не було би иншої ради як хиба взяти ся знову до §. 14, що, як здає ся, таки дїйстно вже незадовго наступить.

По вчерашнім засїданю палати зібрали ся клюби парляментарної більшости на нараду. Взяли в ній участь також і міністри належачі до поодиноких клюбів. Ухвалено однакож під словом чести держати ухвали в тайнї. Нинї має ся відбути засїдане комісиї парляментарної правицї, на котрім буде ухвалене рішене що-до постанов правительства.

В кульоарах парляменту — як доносять з Відня — настав був вчера великий рух, посли то ходили то ставали громадками обговорюючи живо якусь акцию угодову. Кажуть що і правительство і поодинокі партиї готові до акциї угодової, бо переконане, що лиш поважнї проби помиреня можуть довести до залагодженя народних спорів і до поліпшеня парляментарної ситуациї в Австриї, обнимає щораз більші круги і щораз сильнїйше вбиває ся в уши тих, що ще донедавна не хотїли нїчого й чути о якімсь помиреню. Молодочехи, як зачувати, вже не стоять на так виключнім і ексклюзивнім становищи, як давнїйше; дають вже з собою говорити. До зробленя проби угодової межи Нїмцями а Чехами напирає між иншими також і нїмецка католицка людова партия. То висказав також пос. Катрайн на послїднім засїданю екзекутивного комітету правицї, доказуючи, що ческо-нїмецка угода повинна бути заініціонована на засадї рівноуправненя а партия Катрайна охотно підопре ті змаганя.

„Slov. Narod" доказує, що хоч переговори з Нїмцями на основі публикациї пос. Гохенбурґера суть рішучо неможливі, то Славяни все-таки готові принести жертву в інтересі держави, але під нїяким услівєм не признають Нїмцїв панами над собою а язика нїмецкого яко язика державного.

Цїсар Вільгельм зробив гановерцям несподїванку, чи радше прихильникам давної династиї, прогнаної Прусаками по війнї в 1866 р. Говорено іменно, що син князя кумберлендского має вступити яко офіцир до прускої армії а відтак яко такий вступить на престол бравншвайґского князївства. Тимчасом гостина цїсаря Вільгельма в Ґановері і присутність его на параді войсковій X. корпуса армії принесла зовсїм що иншого. Відчитано іменно приказ, в котрім цїсар згадує о славній минувшости розвязаної армії гановерскої і заряджує прилученє части тої армії до X. корпуса прускої армії.

Аґентия Гаваса доносить з Мадриду: Президент міністрів Саґаста заявив, що Аґінальдо ставить яко услівє випущеня на волю плїнників, жадане, щоби Іспанія признала филипиньску републику і сполучила ся з нею в тій цїли, щоби не допустити забраня филипиньских островів Сполученими Державами. Так само зажадав Аґінальдо, щоби й Ватикан признав филипиньску републику і вислав сво-

---

9)

В ДЖУНҐЛЯХ.

(З анґлїйского — Ред'кірда Кіплїнґа).

(Дальше).

Як у нас страшать дїтий істориями о чорнім чоловіцї, так відучувало ся неодно поколїнє молодих малп, коли їх родичі грозили їм Каою, тим нічним злодієм, що то суне ся по гиляках так тихесенько, як той мох, що на них виростає; говорили їм о Каї, о тім силунї, що може убити і найсильнїйшу малпу, скоро лиш дїткне ся єї своїм носом; о Каї, тім хитрім падлюцї, що уміє дуже добре удавати собою яку дуплаву гиляку або який пень, так, що й наймудрійша малпа дасть ся затуманити, аж нараз дерево зачинає оживати і поликає свою жертву, котра лиш дригає. Каа означав поняте того всего, чого малпи в джунґлях бояли ся, бо нїяке сотворінє не знало границь его власти, нїхто не сьмів глянути єму в его зіркаті очи і ще нїяке сотворінє не вийшло живим з єго обнятя. Отже они почали втїкати так борзо, як лиш могли їх нести дрожачі під ними ноги, та лїзли на мури і дахи домів.

Балю відотхнув глубоко: кожа на нїм була грубша як у Баґіри, але мимо того потерпів він дуже в завзятій борбі. А тепер Каа отворив перший раз свій рот і вимовив одніселеньке, довге, шипяче слово, а малпи, що здалека бігли до міста, задержали ся, присїли і збили ся в купу, що аж переповнене ними галузє почало тріщати і угинати ся. Малпам на розвалинах застиг їх крик таки на дрожачих устах і доокола настала така глубока тишина, що Мавґлї міг докладно чути, як Баґіра обтрясав ся, коли виліз з води. А відтак зробив ся шум знову. Малпи вискакували на найвисші вершки розвалин; чіпали ся камінних божків, як би благали їх помочи, і задихані бігали без цїли по укріпленях. Мавґлї забув на всї гадини; він став в лїтній хатині танцювати як шалений, виглядав крізь дїри і покривляв ся малпам, щоби показати їм свою погорду.

— Добувай людске молоденьке з лапки, бо я ледви що можу рушити ся — відозвав ся Баґіра стогнаючи. — А відтак втїкаймо, бо они готові знов кинути ся на нас.

— Пс! — засичав Каа. — Они анї не рушать ся, доки їм не скажу. Стійте там, де стоїте! Не рушайте ся з місця! Пс! — І знов настала глуха тишина. — Я, брате, не міг скорше прийти, але менї здає ся, що я чув як ти кликав на поміч. — А то Баґіра кликав.

— Ай? Як я.... що?.... А.... ну, може бути, що то і я.... впрочім Балю, як ти від них вирвав ся?

— Менї здає ся, що они хотїли розірвати мене на сто малих медведиків — замуркотїв Балю, облизуючи собі то одну, то другу лабу. — Вав! Я чую в собі кожду кісточку! Чуєш, Каа, менї здає ся, що ми оба, я і Баґіра, лиш тобі повинні подякувати за то, що ще жиємо.

— Нема за що. А де-ж тото людске молоденьке?

— Я ось тут в лапцї. Не можу вилїзти — відозвав ся Мавґлї. — Завалившa ся баня засипала була двері.

— Добудь єго звідси. Він тут скаче, як який мурин, та ще потолочить нам наші молодї — відозвали ся гадини.

— Ов! — сказав Каа і засьміяв ся. — Той хлопчище має бо десь всюди своїх приятелїв. Стережи-ж ся малий чоловічку, та й ви їдовиті люди, сховайте ся з своїми молодими, бо я буду стїни валити.

Каа роздивив ся добре по камінним мурі, аж побачив, що він в однім місци розпук ся. Він вдарив два чи три рази злегка головою об стїну, щоби вишукати відповідну віддаль, а відтак підняв сяжень свого тїла просто в гору, вдарив головою як би тараном раз — два — три рази об мур. Камінє задуднїло, посипало ся і завалило ся, і зробив ся туман пороху. Мавґлї вискочив з отвору, кинув ся між Балю а Баґіру і обняв своїх приятелїв руками за шию.

А ти не покалїчений? — спитав Балю, щиро взявши его між свої лаби.

— Я голоден і цїле тїло на менї подрапане — але-ж бо они й вас побили, мої братя! Та-ж з вас обох аж кров тече!

— Ми не самі, нас тут богато — сказав на то Баґіра, облизуючи собі губи і споглядаючи на убиті малпи, що лежали на терасї і і доокола резервоара.

— Нїчо' не шкодить — коли тобі нїчого не стало ся, ти моя любенька, солоденька жабочко! — відозвав ся Балю.

— Ну, о тім поговоримо ще пізнїйше —

го делеґата, котрий би завів переговори в справі віри.

Новинки.

Львів дня 25-го січня 1899.

— **Виділ руского товариства педаґоґічного** у Львові ухвалив отворити з початком другого півроку шкільного при рускій виділовій школї безплатний приготовляючий курс з характером приватно-домашним для тих дівчат Русинок, котрі хотїли-б набути більшої вправи і потрібних відомостий з руского язика і лїтератури. Курс буде складатись з двох відділів, відповідно до підготовленя, з яким дівчата зголосять ся. Перший відділ буде провадити Вп. п. Теофіля Огоновска, а другий відділ Вп. п. професор др. Михайло Пачовский. Кождий відділ буде побирати науку два рази на тиждень о годинї 3-ій по полудни. Зголошуватись до запису можна 28, 29 і 30 н. ст. січня 1899 р. в рускій школї виділовій при ул. Вірменьскій ч. 2 межи 10 а 1 годиною перед полуднем. — *Від руского Товариства педаґ. у Львові.*

— **Конкурс.** Головний виділ товариства „Просьвіта" у Львові розписує конкурс на запомогу стипендийну імени Теодора Качали, сина Григория, господаря в Фірлїєві. Запомога призначена є для селяньского господаря, рускої народности, ученика середних шкіл або студента університету з нотами в сьвідоцтві переважно відзначаючими, взглядно добрими кольоквіями. Подання, заосмотрені сьвідоцтвом науки, як також сьвідоцтвом убожества, виставленим урядом парохіяльним, а стверджений через зверхність громадску, належить вносити до головного виділу товариства „Просьвіта" у Львові (Ринок ч. 10, І. поверх) найдальше до 1-го н. ст. марта 1899 р.

— **Соті роковини обновленя рускої лїтератури** будуть сьвяткувати бережаньскі Русини дня 7-го лютого с. р. В полуднє відбуде ся в театральній сали безплатний популярний відчит про значінє хвилї, а вечером концерт, з прольоґом і аматорским представленєм „Наталки Полтавки". По концерті комерс. Запросини розсилають ся. Зголошеня на комерс заздалегідь треба присилати на адресу виділу „Бережаньского Бояна".

— **Товариство робітників „Віра" в Тернополи** в недїлю дня 29 січня с. р. в сали „Сокола" в память сотних роковин відродженя рускої лїтератури відограє аматорске представленє в слїдуючою програмою: 1. Прольоґ; 2. „Наталка Полтавка"; закінчить 3. Образ з живих осіб. Чистий дохід призначений на фонд запомоговий для неспосібних до працї робітників.

— **Загальні збори товариства педаґоґічного у Львові** відбудуть ся дня 11-го н. ст. лютого 1899 рано в VI. клясї рускої ґімназиї з слїдуючим порядком дневним: 1) о 9-ій годинї богослуженє в церкві Успеньскій; 2) о 10-ій годинї отворенє зборів; 3) справозданє Виділу і філїй; 4) справа зміни статутів; 5) вибір виділу і комісиї контрольної; 6) внесеня членів.

— **Впр. о. Кирило Солецкий** з Жужеля оповіщує: Помершій 1897 року в Товарни, в судовім повітї старосїльскім, селянин бл. п. Єроним Пижинецкий записав на сс. Служебницї в Жужели сїм морґів землї. Після повідомленя ц. к. суду ґрунт той має найдальше до трийцятьох днів передати ся у фізичне посїданє.

— **Похорон крил. д-ра Йосифа Левицкого** відбув ся в соботу в Мартинові Новім (коло Бучачовець) при численнім з'їздї родини і приятелів Покійного. З львівских капітул прибули: крил. Туркевич і Бачиньский з хором богословів, із Станиславова крил. Ткачуник, дальше приїхали др. Бартошевский, ученики нїмецкої ґімназиї під проводом проф. Сивуляка і Грушкевича, везучи величавий вінець на домовину, і много клиру з близших і дальших сторін. Похорон розпочав ся вже в пятницю вечером перенесенєм тїла в церков і продовжав ся в суботу до полудня. По сїм відправив велику лїтурґію в соборі з клиром митрат Туркевич при трогаючім хорі богословів. По службі Б. виголосив першу проповідь в церкви др. Бартошевский, щоби віддати Покійному винний єму долг. По проповіди двигнув ся похід на цвинтар. Ту виголосив бесїду о. Мулик в імени клира, віддаючи Покійному честь яко мужеви сьвітлому і щирому приятелеви, дорадникови і речникови духовеньства. Теплу згадку посьвятив від львівских катихитів о. Рудович зі Львова, славлячи єго яко взір катихита. Від професорів говорив проф. Сивуляк, величаючи незвичайну точність Покійного в виповненю обовязків і горяче серце для молодежи, у котрої посїдав повне довірє і любов. Вкінци промовив в імени молодежи ученик Цилинець, оплакуючи утрату найлїпшого вітця і дякуючи за ті безчисленні добродійства, котрих за житя не знали навіть добре оцїнити.

— **Огнї.** В Петрилові, товмацкого повіта, згоріла двірска стайня. Шкода обезпечена виносить до 2.000 зр. — В ночи з 21 на 22 с. м. вибух ґрізний пожар в коршмі у Вороблику коло Риманова і скоренько знищив до тла вісїм господарств, а то: шість християньских і два жидівскі, зі всїма припасами збіжа і паші; при тім згоріло десять штук рогатої худоби і один кінь. Обезпечені були лише 2 християньскі і оба жидівскі господарства. В наслїдок сильного вітру не можна було і думати о ратованю худоби, бо огонь в мить обхопив всї будинки нараз, так що люди ледво могли утечи з житєм.

— **Кровава борба.** В коршмі в Урлєві коло Зборова посварили ся два селяни і серед того один з них Михайло Микулишин, добув ножа і ударив тричи свого стрийного брата Йосифа так, що лїкарі не надїють ся удержати его при житю. Опісля хотїв Михайло вбити ще жінку Йосифа і побіг до єї дому, однак она спасла ся утечею. Виновника увязнено.

— **Громади вовків** волочать ся в околици Устя зеленого, місточка в повітї бучацкім і роблять тамошному населеню великі шкоди. В Буківній, в повітї товмацкім, вовки загризли оногдашної ночи жида, що повертав з лекциї. Нема дня, щоби не чути о якійсь новій шкодї від вовків.

— **Кровавий вибір.** В Уйшентоша арадского комітату на Угорщинї вибрано перед кількома днями судию, що єго не бажала собі хлопска партия. В наслїдок того громадяни напали на громадский дім і хотїли насильно добути ся до него. Жандармерия обсадила двері дому. На них кинули ся женщини силкуючись відобрати баґнети. В виду того жандарми дали огня. Четверо людий убито на місци, 16 ранено, а між ними кількоро дуже тяжко. Наспіле войско привернуло спокій і арештувало много осіб.

— **Американьскі видавцї** знані із своєї ексцентричности. Недавно один з таких видавців переслав нїмецкому цїсареви Вільгельмови II. чек на 5000 долярів з прошенєм, щоби цїсар написав свою гадку о іспаньско-американьскій війнї. Але невдовзї звернуло видавцеви чек нїмецке посольство в Вашинґтонї, при чім заявило єму, що цїсар Вільгельм „не має тепер свобідного часу, анї не бажає стати журналїстом".

Телеґрами.

Відень 25 січня. Нїмецка партия людова постановила лиш тогди брати участь в конференциї опозицийних мужів довіря, коли наради будуть служити виключно наміреній цїли — щоби в інтересї удержаня нїмецкого стану посїданя уложити позитивні жаданя народно-полїтичної натури.

сказав Баґіра таким якимсь голосом, що Мавґлїму аж якось маркотно зробило ся. — Але он там есть Каа, котрому ми завдячуємо нашу побіду, а котрий тобі житє уратував. Піди-ж до него і зложи єму нашим звичаєм подяку!

Мавґлї обернув ся і побачив голову ужа на стопу просто над своєю головою.

— Отже то той чоловік! — відозвав ся Каа. — Якаж на нїм мягонька скіра тай досить подібний до Бандар-льоґів. Стережи-ж ся, малий чоловічку, щоби я тебе коли серед темноти не взяв за малпу, именно же тогди, коли я зміняю свою скіру.

— Ми одного роду, ти і я! — відповів Мавґлї. — Ти мене сеї ночи виратував від смерти, і длятого все буде твоє, що я колись убю, скоро ти будеш колись голоден!

— Спасибі, синоньку! — сказав на то Каа поважно, але мимо того зиркав якось хитро очима. — А яку-ж ти зьвірину можеш сполювати, ти сьмілий ловче? Я питаю ся лиш длятого, щоби при найблизших ловах міг іти за твоєю тропою.

— Я ще тепер не можу нїчого сполювати — бо я ще малий — але коли я іду на лови, то наганяю моїм приятелям дикі кози. Я на тім знаю ся знаменито. Коли будеш голоден, то прийди спокійно до мене і переконай ся, чи я правду кажу. А відтак у менї отсї річи дуже зручні і скорі — він показав на свої руки — а як би ти колись попав ся в яку лапку, то я тебе не забуду і відплачу ся тобі... тобі і Баґірі та Балю... бо ви всї ізза мене били ся. Дай Боже всїм вам щастя на ловах!

Отто я люблю! — замуркотїв Балю, бо Мавґлї дуже красно зложив свою подяку. Каа спустив свою голову трохи в долину і поклав єї злегка Мавґлїму на плече. — Добре-ж бо й серце у тебе, чоловічку! — зашипів він. — Та й чемний язик у тебе! Перейдеш з ним всї джунґлї. Але тепер іди собі борзо звідси з своїми приятелями. Іди та лягай спати, бо місяць заходить, а що відтак настане... то все не для тебе, мій синоньку!

Срібний кружок місяця западав за горби і пускав слабе сьвітло на довгі ряди малп, що дрожачи сиділи на мурах, мов частина тих нежевих розвалин. Балю побіг до води, щоби трохи покріпити ся; Баґіра став лизати ся і гладити на собі волос, а Каа поліз поволи на середину тераси, а коли там голосно замкнув свою пащу і клапнув нею, то всї малпи видивили ся на него такими очима, як би то були склянні баньки.

— Місяць заходить — сказав він. — А ви всї можете ще мене видїти?

З розвалин понесло ся, мов би вітер засвистав у вершках дерев: Видимо тебе, Каа!

— То добре! А тепер може розпочати ся танець — голодний танець Каи! Сидїть же тихо! Дивіть ся добре! — Він посунув ся раз, чи два рази великим колесом доокола і як би танцюючи хитав головою то в право, то в лїво, мов би чув якусь потайну музику. Відтак став звивати тїло і робити фантастичні фіґури, великі клубки і узли, що жили і як здавало ся неможливі до розмотаня, аж они нараз тихенько самі з себе розсунути ся — відтак повзав ломаними трикутниками, котрі заєдно лопаючи і лопаючи зміняли ся в чотирокутники, колеса і арабески, а підчас коли гладонке, пестре тїло нїби десь нараз щезало в земли, то вискакувало знов з неї і вило ся високо в гору нїби аж до неба — а все лопало, лопало і лопало — то Каа шипів з тиха, мов би співав якусь чародійну пісню.

Балю і Баґіра стояли тихо мов би закаменїлї — в горлї їм хрипіло і они ледви ще могли віддихати — волос їм наїжив ся — а Мавґлї з дивом і страхом споглядав на то дивовище.

Ставало щораз темнїйше і темнїйше. Замотані фіґури щезали серед ночи, але чути було виразно, як луска на ужи шелестїла і лопотїла.

— Бандар-льоґи — відозвав ся наконець голос Каи — мої голубчики, чи можете ще рушати ногами і руками против моєї волї? Кажіть!

— Не можемо, ох Каа, против твоєї волї! — промовили малпи на силу.

— Так і добре, мої слухняні дїточки, ходїть же всї трохи близше, до вашого доброго старого Каи, — підойдіть всї на крок!

Не було ради і всї ряди малп пустились наперед — навіть і Балю та Баґіра поступились механїчна на приказ ужа.

— Ще близше! — зашипів Каа, і малпи послухали.

Мавґлї поклав руки на Балю і Баґіру — але мусїв їх добре вхопити, заким оба ті великі зьвірі кинули ся, мов би їх пустила якась змора.

— Не пускай мене — простогнав Баґіра. — Не пускайте мене, а нї, то менї хиба іти назад до Каи! Аааx!

— Та що з тобою? Та же то лиш дурнуватий Каа, що ве ся колесом по земли — сказав Мавґлї. — Але ходім звідси. І всї три

Канеа 25 січня. Кн. Юрий розпочав подорож інспекцийну вздовж побережа і має гостити у всїх важнїйших місцевостях побережних. Безнастанна еміґрация Магометан з Крети зачинає непокоїти правительственні круги.

Мадрид 25 січня. Ґен. Ріос доносить, що на Филипинах випущено на волю хорих і нездібних до войска іспаньских плїнників, а незадовго будуть і всї прочі випущені.

Брукселя 25 січня. Два міністри подали ся до димісиї з причини ріжницї в поглядах що-до реформи виборчої. Провід кабінету обняв мінїстер вїйни.

Переписка зі всїми і для всїх.

Чопек Іван в Ланівцях: Річ має ся так: З днем 1. грудня 1899 р. буде у Львові при краєвім бюрі меліорацийнім отворений дволїтний курс для дозорцїв до осушуваня і наводнюваня ґрунтів, але приняті будуть лиш ті, що служать за простих робітників при дренованю а покажуть ся пильними і охочими до працї та вправлять ся добре в копаню рівцїв і вкладаню дренів. Наука теоретична буде відбувати ся від грудня до кінця марта, (а робота в поли від цьвітня до падолиста. Через тих 4 місяцї теоретичної науки будуть кандидати діставати стипендию по 25 зр., (а при роботах в поли то, що їм заплатять властителї ґрунтів. Кандидати мусять внести власноручно написане поданє найдальше до кінця лютого 1899 р. до Видїлу краєвого; они мусять виказати ся: 1) що скінчили бодай школу народну з добрим поступом; 2) що знають польский язик в мові і письмі; 3) що скінчили бодай 18 рік а не переступили 30-ого; 4) що суть здорові і сильні і що поведенє їх єсть моральнє; 5) на случай неповнолїтности мусять мати позволенє родителїв або опікуна. Ті що хотять дістати стипендию, мусять обовязати ся, що будуть служити в краєвій службі 10 лїт. Вислужені підофицїря і взагалі ті, що укінчили службу войскову, мають першеньство. — **Вас. Л. з Волї Миг.**: Записати ся тепер годї, але можете сїдати до матури; однакож мусите насамперед подати просьбу до краєв. Ради шкільної о позволенє до приступленя до матури. Розуміє ся, що мусите добре приготовити ся. Яких книжок дотого потреба Вам, се довідаєте ся найлїпше з приписів що до книжок уживаних в семінарях учительских, виданих Барановским в окремій книжочцї, котрої цїна 20 кр. Книжочку ту можете виписати з книгарнї Ґубриновича у Львові. — **К. Ґ. в Г.**: 1) Ба, коби то, як Ви хочете, власти припоручали! Але й самі то зміркуєте, коли добре роздумаєте, що школи би на тім дуже потерпіли, коли би кождий учитель без виїмки занимав ся писаркою. Декотрий дав би може всему раду, але иньший мусїв би занедбати або школу або писарку. — 2) Загального средства на лишаї годї Вам подати, бо треба знати якого рода лишай. Коли то сухий лишай, від котрого лиш скіра зачервонїє ся і лущить ся, досить лиш промивати єго водою і мастити вазелїною або оливою. Мокрі лїшаї треба засипати рижовою мукою і мастити цинковою мастию. Коли лїшай докучливий і ширить ся, найлїпше зарадити ся лїкаря, котрий вислїдить єго причину і зарадить, що потреба. — **Федь. Март. в Греб.**: У Вас єсть, як видко уперте (хронїчне) запаленє внутрішного уха. Ми при найлїпшій воли і охотї не можемо Вам нїчого иншого порадити, як лиш ось що: Старайте ся приїхати до Львова і тут удайте ся на клїнїку, де Вам безплатно дадуть пораду і поможуть. Ваша недуга єсть того рода, що до неї конче потрібна поміч лїкарска. Може треба буде ухо видмухувати, або полокати якою стягаючою водою. Того очевидно анї Ви собі анї ми Вам зробити не можемо. Що ухо випприцовуєте водою, то вже добре; але питанє чи Ви то можете собі так зробити як потреба. Ся хороба єсть дуже уперта і вимагає довгого лїченя і великої терпеливости, а небезпечна о стілько, що гнитє уха може розширити ся і стати ся причиною цїлковитої глухоти. Ухо треба частїйше виполїкувати лїтною водою. Мусите також на то уважати, щоби не спати у вохкім місци і не перестудити ся та не набавити ся носового катару, через що недуга може ще більше погіршити ся. Найлїпшу раду і поміч, як вже сказано, може Вам подати лиш лїкар. — **Гоздова**: Коли дитинї тече з уха материя і очи слизять, то видко, що то єсть катаральне запаленє. Потрібна як найскорша поміч лїкарска, бо дитина може дуже легко стати нещасливою на цїле житє. Впрочім прочитайте собі і повисше під знаком „Федь Март. в Греб." — **Силянковска**: 1) Біль крижий може мати всїлякі причини. Крижі можуть болїти просто від нахиленої роботи, але може бути і підвіянє або й якась инша внутрішна причина. На самі слова „болять мене крижі" годї дати якесь поясненє, а ще більше якусь раду. Пробуйте може розмащувати собі крижі міцною горівкою з милом або оподельдоком (купіть собі в аптицї слоїчок за 10 кр.) — 2) Коли кров іде часто з носа, то причини сего можуть бути всїлякі як н. пр. удар крови до голови, якесь сильне зворушенє, легко пукаючі кровоносні жилочки в носї і т. п. Скоро кров пустить ся і сильно тече, треба сїсти, подати голову взад і класти на ніс студені оклади з ледом. Можна також полокати ніс сьвіжим соком з цитрини або водою з ґалуном. Впрочім порада лїкарска. — 3) Про скарлятину ми не так то давно давали докладне поясненє; длятого тут лиш коротенько повторяємо: Єсть то недуга дуже зараслива, котра проявляє ся великою горячкою, запаленем горла і великоплямистою червоною висипкою. В перших початках приходить ще й блювота, а під конець ще й шкіра лущить ся. Лїченє єсть переважно диететичне, чистий сьвіжий воздух, а по щезненю висипки натиранє шкіри солониною. — (Дальші відповіди пізнїйше.)

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

винесли ся пишком крізь отвір в мурі та побігли в джунґлї.

Вав! Вав! — стогнав Балю, коли знов опинив ся під деревами. — Вже нїколи в цїлім моїм житю не стану до спілки з Каою. — І він задрожав цїлим тїлом.

— Він — він більше може як ми всї — сказав Баґіра дрожачи. — Як би я там був лишив ся, то це лиш кілька минут, а я би був таки добровільно поліз в єго пащу.

Богато там в пю полїзе, заким місяць знову покаже ся — відозвав ся на то Балю. — Ну — та й удали-ж ся єму лови — він уміє полювати.... на свій лад.

— Та що вам такого? — спитав Мавґлї, котрий не знав чи дивувати ся більше Каї, чи тому якомусь дивному поведеню своїх обох приятелїв. — Я видїв лиш, як той дурний пітон колесом вив ся, мов би хотїв хребет собі зложити. Ох! А єго короткий ніс був цїлий страшно розбитий! Го! Го!

— Мавґлї! — заворкотїв Баґіра гнївливо. — Коли він розбив собі ніс, то лиш ізза тебе — так само як і мої уха та лаби лиш ізза тебе покусані — подивись на свого старого учителя Балю, який він обмиканий.... то все стало ся лиш ізза тебе. Не зараз будемо могли знову вибрати ся на веселі лови.... все ізза тебе!

— Та нехай — замуркотїв Балю. — Добре що маємо знову нашого чоловіка.

— То все добре, — але ми дорого за него заплатили. Подумай собі, кілько то лиш часу ми стратили, а кілько волосся — передовсїм же честь і повагу. Я чорний пард, понизив ся до того степеня, що кликав Кау на поміч, а голодовий танець Балю і мене самого таки так зачарував, що ми забули, хто ми.... а то все.... то все длятого, що тебе скортїло забавити ся з Бандар-льоґами, ти людске молоде!

— Правда! Сьвята правда! — сказав Мавґлї з щирим жалем. — З мене недобре сотворінє, а журба сидить менї в жолудку і гризе мене!

— Муу! А закон джунґлїв як каже, Балю?

Балю не мав охоти ще раз робити прикрости свому ученикови, але з законом годї було жартувати. І длятого замуркотїв він: Жаль не охороняє від кари! Але зваж, Баґіро, що він такий маленький!

— Я то знаю — але він зле зробив і для того треба єго вибити. А ти що на то Мавґлї?

— Нїчого — я зле зробив. Балю, в тебе кров тече. Я заслужив собі на кару.

Баґіра дав єму кілька штурханцїв.... на думку парда нїби лиш на жарти (він би ними свої молоденькі навіть із сну не розбудив) але для семилїтного хлопця значило то, що він єго таки добре вибив. Коли все минули, Мавґлї лиш потряс ся, чихнув і почухав ся — але не сказав анї слова.

— А тепер — замурликав Баґіра — лїзь на мене, братчику. Поїдеш домів.

Таки то знаменита постанова закона джунґлїв: Коли кого покарають, все забуває ся і вибачає ся. Там не знають довгого гніву і відказуваня.

Мавґлї розтягнув ся як довгий на плечах Баґіри і заснув так твердо, що навіть і не розбудив ся, коли єго занесли до печери вовчих родителїв.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Посцішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6·05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Сколього	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

TYGODNIK ILLUSTROWANY

З роком 1899-им розпочинаємо 40-ий рік істнованя нашого письма, хотячого і дальше бути приятелем кождого дому.

Завдяки моральний і материяльний підпорі суспільности, наш „Tygodnik", почавши від скромного початку, міг розширити ся і станути на рівний степени з подібними видавництвами цілої Європи.

По мисли засади; „Поводжене обовязує", старати ся будемо й дальше поступати наперед, аби бути першими в ряді ілюстрованих письм.

Почавши від 1-го січня 1899 року **розширяємо значно додаток повістий „Tygodnika": кождий передплатник** нашого письма, крім самого письма і дотеперішного додатку повістий, додаваного в аркушах і занимаючого найзнаменитші твори чужої літератури, **одержить**

без ніякої доплати

(ані за книжки, ані за їх пересилку)

12 томів письм

ГЕНР. СЄНКЕВИЧА.

Письма Сєнкевича вийдуть в новім, старанним виданю, **виключно для передплатників** „Tygodnik-a illustrowan-ого" і обіймуть — винявши спопуляризовану вже трильоґію —

всі новелі, повісти, листи з подорожий,

одним словом: цілий доробок літератский знаменитого писателя, котрий здобув вже славу і популярність в цілім сьвіті.

Кождий том **Бібліотеки СЄНКЕВИЧА** обнимати буде що найменше **10 аркушів**, формату звичайної 8-ки, **на добрім папері і добрим друком.** Загальне число томів буде около 30, містячих в собі слідуючі твори Сєнкевича:

НОВЕЛІ. Stary sługa. — Hania. — Szkice węglem. — Janko Muzykant. — Przez stepy. — Orso. — Z pamiętnika poznańskiego nauczyciela. — Komedya z pomyłek. — Za chlebem. — Latarnik.— Niewola tatarska.— Jamioł. — Bartek zwycięzca. — Ta trzecia. — Sachem.— Sielanka.— Walka byków w Hiszpanii. — Wspomnienia z Mariposy. — Z puszczy Białowieskiej. — Wycieczka do Aten.— Wyrok Zeusa. — Z wrażeń włoskich. — Organista z Ponikły. — U źródła. — Lux in tenebris lucet. — Bądź błogosławiona. — Pójdźmy za Nim.

ЛИСТИ З ПОДОРОЖИЙ по Америці і Африці. — Листи з Риму, Венеції і Парижа.

ЛИСТИ О ЗОЛІ.

ДРАМАТ. Na jedną kartę. — Czyja wina?

ПОВІСТИ. Bez dogmatu. — Rodzina Połanieckich. — Quo vadis, повість з часів Нерона.

Тим способом в протягу кількох літ, кождий передплатник „Tygodnik-a illustrowan-ого", одержуючи річно звиж 120 аркушів найлїпших творів лїтератури польскої, стане властителем бібліотеки Сєнкевича, недоступної доси задля високої ціни для ширшого загалу читаючих.

Редактор: Др. ЙОСИФ ВОЛЬФ.

В слідуючім році „Tygodnik" друковати буде одночасно **дві повісти ориґінальні,** іменно, крім

„KRZYŻAKÓW" СЄНКЕВИЧА

зачнемо з Новим Роком 1899-им друк більшої повісти п. з..

„ARGONAUCI" Елїзи Ожешкової, і

ПРУСА „TAM!.."

Посідаємо також ориґінальну працю славного нині заграницею писателя **Станїслава Пшибишевского,** котрий нам писав для нас по польски поему прозою п. з.: **„JASNE NOCE"** ілюстровану К. БРОНЄВСКИМ.

Крім того в части белетристичній маємо запевнене сотрудництво таких писателїв, як: **Bałucki Michał, Ks. Chełmicki Zygmunt, Gliński Kazimierz, Gomulicki Wiktor, Jankowski Czesław, Jeske-Choiński Teodor, Jordan, Konopnicka Marya, Lubowski Edward, Or-ot, Reymont Władysław, Marya Rodziewiczówna, Sewer, Szymański Ad., Tetmajer Kaz.** і і.

Також помістимо для нас написані три специяльні студиї: **„WSPÓŁCZEŚNI POECI POLSCY"** написав А. ЛЯНҐЕ. **„NOWA BELLETRYSTYKA POLSKA"** нап. А. ПОТОЦКИЙ. **„O KRYTYCE WSPÓŁCZESNEJ POLSKIEJ"** нап. Володисл. ЯБЛОНОВСКИЙ.

Посідаємо також студию порівнавчу **Ігн. Матушевского:**

„Stanowisko Mickiewicza w literaturze powszechnej",

та працю Л. КОРОТИНЬСКОГО „O TOMASZU ZANIE".

Помістимо також незнані доси

LISTY ZYGMUNTA KRASINSKIEGO do Delfiny Potockiej (1839-1843),

з поясненями Раймунда Станїслава КАМІНЬСКОГО.

Знаний фільософ і знаток Плятона п. **В. Лютославский,** жертвував нам ориґінальну а дуже популярну розвідку п. з.:

„Istnienie duszy",

в котрій, на підставі науковій доводить, що в чоловіці треба конче признати істнованє індивідуально-духового початку.

Дальші серії цікавої статї **Олександра Кравзгара**

„O DAWNYCH PAŁACACH WARSZAWSKICH",

з многими ілюстрациями, вже маємо, а крім того дуже інтересну річ **Г. Садовского** п. з.:

„ORDERY I OZNAKI HONOROWE DAWNEJ POLSKI".

В безплатнім додатку повістевім помістимо новий роман историчний звістного нині угорского автора **Юлїя Вернера** п. з.:

„Z POPIOŁÓW".

Красний той і занимаючий роман з часів угорских війн домових, перетолкувала для „Tygodnik-a" п. В. Ярошевска.

В ЧАСТИ ІЛЮСТРАЦИЙНІЙ подамо **репродукції найзнаменитших малярів наших також і красками.**

Видавці: ҐЕБЕТНЕР і ВОЛЬФ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA" у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всі книгарні і контори письм.

Передплата виносить з додатками і премією т. є. з 12 томами письм Сєнкевича:

У Львові: квартально: **3** зр. **60** кр., піврічно: **7** зр. 20 кр., річно: **14** зр. **40** кр.

В Галичині з пересилкою почтовою: квартально: **3** зр. **75** кр., піврічно: **7** зр. **50** кр., річно: **15** зр.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).